

Winkler Nóra

MIRA BIRODALMA

Makai Mira Dalma: *Csővek-kövek III.*, 2016, mázazott kerámia, 40 x 30 x 30 cm

© A művész jóvoltából Fotó: Makai Mira Dalma

Részben azért szerettem meg, amit Makai Mira Dalma csinál, mert annyira meglepett. Nem mintha sose lehetne váratlanságot átélni kiállításokon, részint ezért megyünk, de meg is jegyzi az ember, ha igazi más milyenséggel találkozik. Az Esterhazy Contemporary díjazottainak kiállításán a szobraikat párba állították a festményeivel, de külön-külön is érezni lehetett, milyen mai, izgalmas, eredeti ez a világ.

És kicsit olyan is volt, mint visszamenőleg csodálni a harmincas évek hazai Bauhaus villáit, tudni, ezek mennyire hűen, őszintén szóltak a saját korukról. Nulla kompromisszum, benne mindaz, ami technikailag kivitelezhető, párosulva jól akarással.

Pontosan tán meg se lehet fogalmazni, mitől olyan eleven, amit ezekben a kerámiákban látni, de még mielőtt az agy beérne és elemezné a látottat, elkap az érzés, itt vagyunk a mában, abszolút jelen idejű ez a fajta esztétika, plusz

az is, hogy váratlan, mert eléggé az, hogy pont kerámiákban ölt testet.

Ráadásul a Képző képzőművészet szakán tanult Makai számára ezt a nyelvet a teljes véletlen hozta, egy Erasmus-pályázattal elnyert három hónap Münchenben. Mira, aki mindenféle technológiai kalandozása és kísérlete mellett is azt mondja, ő igazából és lényegileg festő – és tényleg –, ott bekerült a 2012-ben, korán elhunyt német absztrakt festő és szobrász, Norbert Prangenberget műhelyébe. Kézbe kapott egy számára ismeretlen agyagfajtát, és a feladványt, hogy hogyan tudna ebből nagyobb műveket készíteni anélkül, hogy a kiégetésnél szétörne az anyag. És ezzel aztán kinyílt egy új világ.

Leginkább zsigeri, csillogó, iszamos felületű, nehezen meghatározható tárgyú szobrokat készít. Tengeri lényekhez, fénylő, friss szervekhez hasonlítanak, taktilisak, vonzóak.

Legalábbis nekem, van, akinek viszolyogtató ez a belsőleges organikus gomolygás. Különösen érdekes, festőként mennyire uralja ezt a másfajta és egészen eltérő alázatot és figyelmet igénylő technikát. Talányosak a művek, leszámítva a különálló, de összefűzhető virágokból álló szőnyegszerű mezőt, sose tudni, mit látunk. És miközben izgalmasak ezek a formák, és autonóm munkák, nem pusztán felületkísérletek, tényleg olyan, mintha egy festőt látnánk, akit alapvetően a színpompa, az olajos felület izgat, de most épp nem kizárólag vásznon.